

яръкъ изразъ : „Великъ-день“, „Недей ме пита“, „Есенни мотиви“, „Нощъ“, последната отъ „Хайдушки пѣсни“ („Сънъ сънувахъ“).

Великъ день. Първото отъ тѣхъ показва и доказва способността на Яворова да изживява сѣ тѣй силно и напрегнато и чувства съ положителенъ знакъ. Първитѣ две строфи сж проникнати съ тържественото великденско настроение — чувствуваме го осезателно въ звѣна и ехтенето на черковнитѣ камбани, въ оживената тъмна нощъ :

Нощъ мрачна оживява, — тържественостъ я пълни,
и говоръ я оглася свърхземенъ и невнятенъ :
души безгрѣшни сякашъ, процесия безкрайна,
невидими къмъ Бога молитвитѣ си тайни
възнасятъ — и обхождатъ простора необятенъ.

Нощта е одухотворена, — изпълнена е съ бѣли духове. Тогава възкръсва и чудната, невъзвратима идилия на детинството. Но... само за мигъ. Блаженството е отлетѣло съ детинството, и поетътъ се вижда въ образа на „отруденъ пжтникъ“, „отъ буря сякашъ носенъ“ :

А предъ него се вие пжтъ незнаенъ...
А мръщи се надъ него и небосводъ безкраенъ,
и страхъ неволенъ често смущава му душата :
че слънце го изгаря, а сѣнка не съзира,
че хала го настига, а заветъ не намира,
нито душица родна — да си даде ржката.

Този безприютенъ странникъ, съ вѣчна душевна тревога, самотенъ, обезвѣренъ, е духовниятъ образъ на Яворова. Неговитѣ основни черти откриваме въ всичкитѣ му по-сетнешни